

Náš další okruh vycházel opět ze San Francisca. Tentokrát jsme zamířili směrem na Sequoia NP (nevidět sekvoje, nebyl jsem v Kalifornii ☐). Vyrazili jsme kolem osmé ráno – ranní špička v SF nebyla směrem z města téměř poznat a cesta ubíhala příjemně rychle. Několik krátkých zastavení na občerstvení – hlavně procházka kvůli tuhnoucím svalům a jídlo v BurgerKingu.

To je mimochodem docela zajímavá věc tyhle fast-foody v USA. V Burger Kingu sem kupoval většinou nějaké sýrové a zeleninové žemle – cena do 3 dolarů. Zelenina čerstvá, sýr dobrý a žemle (no prostě žemle). Nejsem příznivce všech mekáčů a tak, ale za povšimnutí stojí, že např. takový McChicken zde stojí 1 dolar. Zkuste to sehnat v českých. Nevím čím to je, ale asi nás tu dřou z kůže fest. V mekáči jsme se byli schopní najíst do 5 dolarů včetně pití a kvalita byla možná lepší než u nás. Jediný problém je vysvětlit obsluze, že by jste chtěli něco např. bezmasého. To je samé OK, OK, ale pak přinesou kus opečené krávy se žemlí a zeleninou a nazdar. Možná si klepete na hlavu: shánět bezmasej žvanec v mekáči??? No, někdy prostě není při cestě nic jiného, takže se to zkusit musí. Jo pro bezmasý dobrá zpráva – hladý tu neumřete. Vždy se to nechá nějak domluvit, chce to více trpělivosti, ale jde to. Případně si vzít malou železnou zásobu (třeba husu :-D).

Kolem poledne se blížíme k NP Sequoia a začínám se opět těšit na medvědy. Jenže medvědi musí počkat. Dnes jsou na programu hlavně sekvoje. Vidět 1. a 2. nejvyšší strom na zemi je zážitek. Sice si nestoupnete až k patě stromu – je tu plot kolem. Ale je to fakt velké. Celý strom se do záběru nevejde a v porovnání si přicházím jako mravenec. Padlá sekvoje, kterou se zde prochází je taky super. Píšu prochází, ale v hlavě jsem si říkal, že to je malý pokoj a auto by se tam vešlo. Mimochodem, nakonec i ten průjezd autem se konal, ale až o kousek dále. Cestou na 1. nejvyšší strom – gen. Sherman Tree potkáváme strážce parku v autě. Evidentně něco hledají. Že by nějaký uprchlík? Jojo, uprchlík. Nebyl to ale žádný vězeň, ale medvídek co přišel blízko k parkovišti a cestičkám k sekvojím. Potkáváme ho přímo na stezce. Setkání na 200 metrů. Turisti uchvázeni, medvídek kolem krku pásek. Takže mazlík? Mazlík asi určitě ne, odhadem dospělý samec a zalézá do hloubi lesa. Takže pokračujeme, spokojeni s medvědem – konečně.

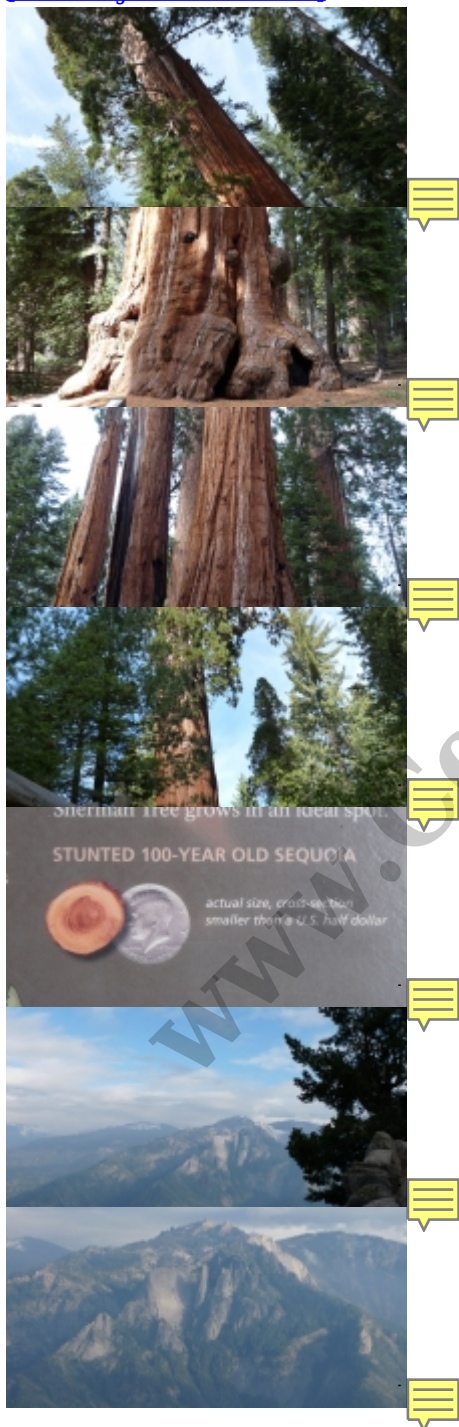
Pokračujeme směrem na vrcholek Mono Rock. Parkování pod vrcholkem nahoru asi 200 schodů a cesta po římsách se zábradlím malým nebo žádným. Z vrcholku nádherný výhled do krajiny, ale začínají se stahovat oblaka. Sestup okořeněn dalšími medvědy. Tentokrát dole spásají nějakou mršinu – doufám, že to není turista. Pokračujeme dále a cestou za stromem vidím pohyb, zastavuji. Asi tak 10 metrů před autem přechází medvěd. Černým, zatím to byla samá hněď. Tenhle je majestátní, nádherný. Ví o nás, ví že ho pouštíme. Chci udělat fotky. Z auta nic moc, takže vystupuji. Ohlíží se, ale nebere mne jako kořist- uf. Dodávám si odvalu a kráčím za ním. Jsem mu v patách tak na 30 metrů. Tenhle nemá žádný obojek, žádný značky – tohle je pravá divočina. Sebejistota pomalu dochází. Medvěd se na mne otáčí – tomu bych neutekl, to je moje znovunabytá sebejistota. Kouká na mne a pak pokračuje. Mám to dovoleno. Navrčel, nestoupal na zadní prostě nic, viděl mne a vzal. Paráda. Pokračuju za ním do houštin – fotky jsou nádherné, kamera taky jede. Tak tohle je něco. Bohužel okamžik zkazí tupí turisté. Přijedou a začnou troubit. Viděli mne v houšti a myslí si, že troubením medvěda nadchnou. Tak to ani náhodou. Šelma se po nich otáčí a začíná být nervózní. Takže je čas vyklidit pole. Pomalu couvám, kouká na mne, ale je to v klidu. Tak super. Sedám do auta, zpocený, radostný, našťvaný na ty „trubky“. Ale co, asi to tak mělo být. Medvěd byl a super.

Stromy jsme shlédli, vršek zdolali a medvěda viděli a chceme pokračovat – vracet se z parku na hlavní cestu směrem od příjezdu se nám nechce, zkusíme to projet až do konce. Průjezd celkem dobrý, hodně otáček, přestavby, jízda lehce za krajnicí podél srázů, ale jde. Horší jsou řidiči, asi cizinci. Spoléhají jen na brzdy. Takže rozjezd před otáčkou dupnou na brzdy a zase honem. Nevím jak vy, ale mně tenhle styl nevyhovuje. Spoléhat se jen na brzdy v horách mi nepřijde rozumné. A nerad bych se někde vysekal. Jenže můj názor je asi mezi nima jediný. Takže mám pořád někoho za zády. Občas pouštím, ale pak už mne to přestává bavit a nechávám je tam, dokud nedostanou adrenalin a nejedou. Když chcete prosím...

Sequoiu opouštíme kolem půl osmé večer, zbývá nám odhadem asi 200 km do Bakersfieldu. Bereme benzín ještě v horách - to by mne zajímalo, jak ho se dopravují, cisterna bude mít asi co dělat, ale cena je stejná jako ve městě - hm, prostě USA. Cestou padá tma, dálnice je skoro prázdná a jenom občas jsou vidět celé siluety těžebních věží. Blížíme se do civilizace.

Bakersfield je městečko country. Tak to stálo v průvodci. Zřejmě jsme byli v nesprávné části. Neviděl jsem jedinou hospůdku nebo bar. Končíme v Motelu 6 a jdeme spát. Ráno nás čeká další pokračování.

[\[Ukázat jako slideshow\]](#)

<https://www.cestovani Svetem.cz>

WWW.CESTOVANISVETEM.CZ